

ἀποκλίνουνσι κατὰ τὸ ἀνώτερον αὐτῶν μέρος μικρόν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα τὰ κοράσια δύνανται ἀναπαυτικώτερον νὰ στηρίζωνται ἐπ' αὐτοῦ. Ὑψοῦται δὲ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καθίσματος τοῦ ἐδωλίου τὸ ἀνώτερον χεῖλος τοῦ ἑρσεινώτου 27 μὲν ἑκατοστὰ εἰς τὰ ἐδώλια τὰ διὰ τὰ ὑψηλότερα παιδιὰ, 19 δὲ ἑκατοστὰ μόνον εἰς τὰ διὰ τὰ μικρότερα. Τὸ ὕψος ὠρίσθη τοιοῦτον διὰ νὰ στηρίζηται ἐπὶ τοῦ ἑρσεινώτου ὄχι ἡ ράχισ, ἀλλ' ἡ ὄσφυς τῶν κορασιῶν, ὅπερ καὶ τὸ κυρίως ἀναπαυτικόν.

Τοιαῦτά τὰ κυριώτερα τοῦ ἡμετέρου συστήματος, ὅπερ ὑπέστη ἤδη καὶ τινες βελτιώσεις, καὶ θὰ ὑποστῆ καὶ ἑτέρας ὑπὸ τῆς πείρας διδασθησομένας.

Σημειωτέον, ὅτι αἱ διαστάσεις τῶν κατασκευασθέντων δειγμάτων ὠρίσθησαν διὰ τὰ μείζονα καὶ ἐλάσσονα τῶν ἀναστημάτων. Διὰ τὰ μεταξὺ τούτων κείμενα, θὰ ὀρίσωμεν δύο ἑτέρου μεγέθους θρανία, μετὰ τῶν ἀναλόγων διαστάσεων.

• Δέξασθε κτλ.

Ὁ πρόθυμος φίλος σας

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΙΜΠΡΙΤΗΣ.

Τὰ ἀνωτέρω σαφηνίζουσιν ἀκούοντες τὸ νέον σύστημα τῶν σχολικῶν θρανίων καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Προσθέτω, ὅτι τὰ κατ' αὐτὰς ἐν τῷ Ἀμαλιεῖῳ γεγόμενα πειράματα, ἀπέδειξαν τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ κ. Λιμπρίτου ἀναφερομένων δειγμάτων. Τὰ δειγμάτα ταῦτα κατασκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρίστου τεχνίτου κ. Παναγιώτου Παναγιωτάκη. Ἐντὸς δὲ τοῦ ἤδη ἀρξαμένου διοικητικοῦ ἔτους θέλει συμπληρωθῆ καὶ ἡ οὐσιωδὲστάτη αὕτη μεταρρύθμισις. »

ΡΩΣΟΙ ΑΓΩΝΙΣΘΕΝΤΕΣ ΚΑΘ' ΗΜΩΝ

κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἐθνικῶν
ἡμῶν ἀγῶνα.

« Ποιὸν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων » δύναται ν' ἀνακράξῃ πᾶς ἐξ ἡμῶν ἀναγινώσκων τὴν ἐπιγραφὴν τῆς παρουσίας διατριβῆς. Ὅσον ὅμως τερατώδης καὶ ἂν φαίνεται ἡ σύμπραξις τῶν τέκνων τῆς ὁμοδοξοῦ Ῥωσίας ἐν τῷ καθ' ἡμῶν ἀγῶνι τοῦ προαιωνίου ἡμῶν ἔχθρου ἐν αὐταῖς δὴ ταῖς ἀρχαῖς τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἐθνικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος, εἶνε γεγονός ἀναμφισβήτητον.

Γνωστὸν ὅτι μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος οἱ Κοζάκοι τῆς Ῥωσίας, οἳ τε παρὰ τῷ Δουνάβει καὶ τῷ ποταμῷ Δὸν οἰκοῦντες ἀπέτελλον εἰδὸς τι δημοκρατίας Σδτζ λεγομένης, ἣν ἐκτήσαντο μετὰ τὴν ἐκουσίαν ἔκταλαι προσάρ-

τησιν αὐτῶν τῷ κράτει τῆς Ῥωσίας. Ἐπὶ Πέτρου τοῦ Μεγάλου κατὰ τὸ 1707 ἐγένετο ἡ ἀπαρχὴ τῆς παρὰ τοῦ Ῥωσικοῦ κράτους ἀθετήσεως τῶν προαιωνίων συνθηκῶν, τούτο δ' ἐγέννησε στάσιν παρὰ τοῖς Κοζάκοις καὶ δὴ μετάναστευσιν αὐτῶν εἰς Δοβρουτζαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Νεκράσοβ, (ἐξ οὗ καὶ Νεκρασόβτσοι ἀπεκλήθησαν) καὶ τὴν ὑπὸ τὸ σηπτρον τοῦ Σουλτάνου καθυπόταξιν αὐτῶν. Φοβηθεῖσα τὸ κίνημα τοῦτο ἡ Ῥωσία ἔπαυσε τότε τὸν διωγμὸν παραχωρήσασα τοῖς ἐναπομείνανσι τὰ ἀρχαῖα αὐτῶν προνόμια κ.λ.π. Αἰκατερίνη ὅμως ἡ Β' ἡ πιστὴ ἐκείνη ὀπαδὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Πέτρου τοῦ Μεγάλου προδιαγραφέντων ἔσπευσε νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ δὴ μετὰ πληρεστέρας ἐπιτυχίας τὴν αὐτὴν περιστολὴν τῶν προνομίων, καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1774 ἔτους κατὰ ῥητὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ Ποτιόμκιν ὁ ὑποστράτηγος Τέκελλη κατέλαβε πᾶσαν τὴν ὑπὸ τῶν Κοζάκων κατεχομένην χώραν καταργήσας τὸ ἐν αὐτῇ δημοκρατικὸν πολίτευμα (Ζαπορόδσκαγια Σιέτζ) καὶ ἅπαντα τὰ δικαιώματα αὐτῶν, μεθ' ὃ οἱ τῶς ἀνεξάρτητοι Κοζάκοι κατετάσσοντο ἤδη ἐν ταῖς σειραῖς τοῦ τακτικοῦ ἵππικοῦ τῆς Ῥωσίας. Φυσικῶς τοῦτο ἠνάγκασε τοὺς τολμηροτέρους, περὶ τὰς 5000 ἀνδρῶν, ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα τῶν προειρημένων συναδέλφων αὐτῶν καὶ μεταναστεύσασιν κρυφα εἰς Τουρκίαν (εἰς Δοβρουτζαν ὡσαύτως) καὶ ὑποταχθῶσι τῷ Σουλτάνῳ. Βραδύτερον ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν βαθμηδὸν ἀνῆλθεν εἰς 10,000 ψυχῶν, ἐνεκα τῆς ἐξακολουθησάσης ἀποδράσεως τῶν Κοζάκων ἐκ τῶν σειρῶν τοῦ τακτικοῦ ἵππικοῦ. Οὗτοι λοιπὸν οἱ Κοζάκοι κατὰ τὴν ἐν Σκουλενίῳ (1821) γνωστὴν μάχην πρῶτοι ἐρρίφθησαν κατὰ τῶν δυστήνων προμάχων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας ἀγωνισθέντες πεισματωδέστερον καὶ αὐτῶν τῶν Ὀθωμανῶν. Μάτην οἱ κάτοικοι τοῦ Σκουλενίου γινώσκοντες ὅτι οὐχὶ Ὀθωμανοὶ ἀλλὰ ὁμοδοξοὶ αὐτῶν Ῥῶσοι, τέκνα ἐκείνης τῆς ἐθνότητος πρὸς ἣν ἅπας ὁ Ἑλληνισμὸς εἶχεν ἐστραμμένα τὰ βλέμματα καρδοκῶν ἀρωγῆν, μάτην λέγω ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθωσι μετὰ εἰκόνων καὶ λαμπάδων ἱκετεύοντες αὐτοὺς ὅπως χάριν τῆς ὁμοδοξίας τοῦλάχιστον ἐγκαταλείψωσι τὸ βδελυρὸν ἐκείνου ἔργον! Ἦτο, ὡς γνωστὸν, ἡμέρα τοῦ ἁγίου Πάσχα· ἐν τούτοις οἱ Μοσχοβῖται ἐκείνοι ὤρμησαν εἰς τὴν κωμόπολιν δρῶντες καὶ καιόντες τὸ πᾶν, μηδὲ αὐτῶν τῶν γυναικοπαίδων φεισθέντες! Εἰς ἐξ αὐτῶν ἰδίως, ὁ Ὅσιπ Γλατκὴ διεκρίθη ἐπὶ θηριωδίᾳ καὶ ὠμότητι, καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πασσᾶ μετασχῶν καὶ πολλῶν ἄλλων μαχῶν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν πάλης ἐν ταῖς σειραῖς τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου, ἀριστεύσας ἀπανταχοῦ ὡς γνήσιος πρόμαχος τοῦ Ὀσμανισμοῦ.

Μόλις κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ μετὰ τῆς Τουρκίας ἀγῶνος τῆς Ῥωσίας (1828) οἱ ἐν λόγῳ Κοζάκοι τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ αὐτοῦ Ὀσιπ Γλατκιῆ μεταμεληθέντες ἐκλίναν γόνυ ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου καὶ συνέβαλον μεγάλως τῇ διαβάσει τοῦ Ῥωσικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ Δουνάβεως, δι' ἃ μετὰ τὸ πέρασ τοῦ ἀγῶνος ἅπαντες σχεδὸν ἐπέστρεψαν εἰς Ῥωσίαν καὶ κατετάχθησαν ἐν ταῖς σειραῖς τοῦ τακτικοῦ ἵππικοῦ, ὃ δὲ περιώνυμος Γλατκιῆ προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ. Ἀπέθανε δὲ τῷ 1866 ἐκ χολέρας ἐν τῇ κωμοπόλει Ζαλοτονόδ τῆς ἐπαρχίας Αἰκατερινοσλάβ, ἔθα καὶ ἄχαι τοῦδε οἰκοῦσι τὰ τέκνα αὐτοῦ. Sit mihi fas audita loqui.

Αἰκατερινοσλάβ τῇ 10 Δεβρίου 1884.

Κ. Α. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΣΟΥΪΦΤ

Ἵποδηματοποιὸς τοῦ Δουβλίνου ἐπέθυμει διακαῶς ν' ἀποκτήσῃ ὡς πελάτην τὸν διάσημον ΣουΪφτ, καὶ κατῴρωσε νὰ συστηθῇ πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ τραπεζίτου του. Ὁ φιλόσοφος τῷ παρήγγειλεν ἐν ζευγὸς ὑποδημάτων.

— Πότε θὰ τὰ ἔχω; ἠρώτησεν.

— Τὸ ἐρχόμενον σάββατον, ἀπήντησεν ὁ ὑποδηματοποιὸς.

— Προσδιόρισε κηλὰ τὴν ἡμέραν καὶ νὰ ἦσαι ἀκριβής.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Βαμερίκ (οὕτως ὠνομάζετο ὁ ὑποδηματοποιός)· δὲν θὰ σὰς κάμω νὰ περιμένετε ἀργότερα ἀπὸ τὸ σάββατον· νὰ ἦσθε βέβαιος ὅτι αὐτὴν τὴν ἡμέραν θὰ ἔχετε τὰ ὑποδήματά σας χωρὶς ἄλλο.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς ἀνεχώρησεν. Τὰ ὑποδήματα ἦσαν ἔτοιμα τὸ σάββατον, ἀλλ' ὁ Βαμερίκ, ἔχων ἐπειγούσας ὑποθέσεις τὰ ἐλησμόνησε καὶ τὰ ἔφερε μόνον τὴν ἑσπέραν τῆς δευτέρας.

Ὁ ΣουΪφτ δοκιμάσας τὰ ὑποδήματα τὰ ἤυρε τῆς ἀρεσκείας του.

— Κύριε Βαμερίκ, τῷ εἶπε, δὲν διέψευσες τὰς συστάσεις τῶν φίλων σου, ἀλλὰ μὲ ἔφερες εἰς δύσκολον θέσιν, διότι εἶχον ἀνάγκην νὰ κάμω τὸ σάββατον μίαν σπουδαίαν ἐπίσκεψιν.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, ἀπήντησεν ὁ Βαμερίκ, τὰ ὑποδήματα ἦσαν ἔτοιμα ἀπὸ τὸ σάββατον, ἀλλ' ἐλησμόνησα νὰ σὰς τὰ φέρω.

Πρὸς τοὺς λόγους τούτους ὁ ΣουΪφτ ἔρριψε πρὸς τὸν ὑποδηματοποιὸν αὐστηρὸν βλέμμα, μετὰ δὲ ὀλιγόστιμον σιγῆν τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐγνώριζε καλῶς τὴν κηπουρικὴν καθὼς ἐγνώριζε καὶ τὴν τέχνην του.

— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Βαμερίκ, ἀλλ' εἶδον εἰς τὴν Ἀγγλίαν πολλοὺς ὠραίους κήπους.

— Ἐλάτε, εἶπεν ὁ σοφός, νὰ σὰς δείξω μερικὰς βελτιώσεις, τὰς ὁποίας ἐπέφερα ἐγὼ εἰς τὸν κήπὸν μου.

Καὶ κατέβησαν εἰς τὸν κήπον· αἴφνης ὁ φιλόσοφος ἔκαμεν ἀτότομον κίνημα ὡς νὰ ἐλησμόνησέ τι.

— Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σπίτι, εἶπε· περιμένε ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω.

Ἐξῆλθε τότε τοῦ κήπου ἐσπυσμένως, ἐκλείσει τὴν θύραν καὶ ἔθεσε τὸ κλειδίον ἐντὸς τῶν θυλακίων του. Ὁ Βαμερίκ περιφέρεται μέχρι τῆς νυκτός, βλέπων δὲ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἐπανήρχετο μετέβη πρὸς ἀναζήτησίν του, ἀλλ' εὔρε τὴν θύραν κλειστήν. Ἐκρούσε, προσεκάλεσεν ἐπανειλημμένως ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν. Παρετήρησε τότε ὅτι ἦτο περιωρισμένος ἐντὸς μεγάλων ὑψηλῶν τοίχων, ἡ δὲ νύξ, νύξ Μαρτίου ἦτο σκοτεινὴ καὶ ψυχρὰ. Τότε ἐβεβηκίωθη ὅτι ἡ θύρα τοῦ κήπου ἐκλείσθη ἀπὸ σκοποῦ.

Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ΣουΪφτ κατεκλίθησαν κατὰ τὴν συνήθη ὥραν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἠγρύπνει ἐν τῷ γραφεῖῳ του μέχρι τῆς δευτέρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκρούσε τὸν κώδωνα, καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς ὑπηρετῆς.

— Ῥοβέρτε, εἶπεν ὁ ΣουΪφτ, αὐτὴν τὴν νύκτα μὲ ἀνησύχησε μεγάλως κρότος ἐρχόμενος ἐκ τοῦ κήπου. Φοβοῦμαι μήπως ἐμβῆκαν κλέπται εἰς τὸ σπίτι. Ἐξύπνησε καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηρετῆς, ὀπλισθῆτε, καὶ φέρε μου ἓνα φανάρι νὰ καταβοῦμεν εἰς τὸν κήπον.

Ὁ ΣουΪφτ ἔλαβε τὸν φανόν, καὶ προηγούμενος ὠδήγησε τοὺς ἐνόπλους ὑπηρετῆς του εἰς τὸν κήπον. Ὁ Βαμερίκ ἰδὼν τὸ φῶς διηθύνετο τρέχων πρὸς αὐτούς. Ὅτε ἐπλησίασεν ὁ ΣουΪφτ ἔκραξεν:

— Ἴδου ὁ κλέπτης! πυροβολήσατέ τον.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἠτοιμάζοντο νὰ πυροβολήσωσιν, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς Βαμερίκ, ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἐγονυπέτησεν ἰκετεύων νὰ τῷ χαρίσωσι τὴν ζωὴν.

Ὁ ΣουΪφτ, πλησιάσας τὸν φανόν αὐτοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, εἶπε μετὰ σοβαρότητος,

— Καλέ, σεῖς εἰσθε, κύριε Βαμερίκ; πῶς εὐρίσκεσθε ἐδῶ;

— Ἐξοχώτατε... κύριε... ἐψέλλισεν ὁ Βαμερίκ, δὲν ἐνθυμείσθε ὅτι μὲ ἀφήσατε ἐδῶ χθὲς τὸ ἑσπέρας;

— Ἀχ! φίλε μου, εἶπεν ὁ φιλέκδικος σοφός, τὸ εἶχον λησμονήσει, καθὼς καὶ σὺ ἐλησμόνησες τὰ ὑποδήματα.

Στραφεῖς εἶτα πρὸς τὸν ὑπηρετὴν του Ῥοβέρτον τὸν διέταξε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Βαμερίκ νὰ πῆ ποτήριά τινα καλοῦ οἴνου καὶ νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς οἰκίας του.